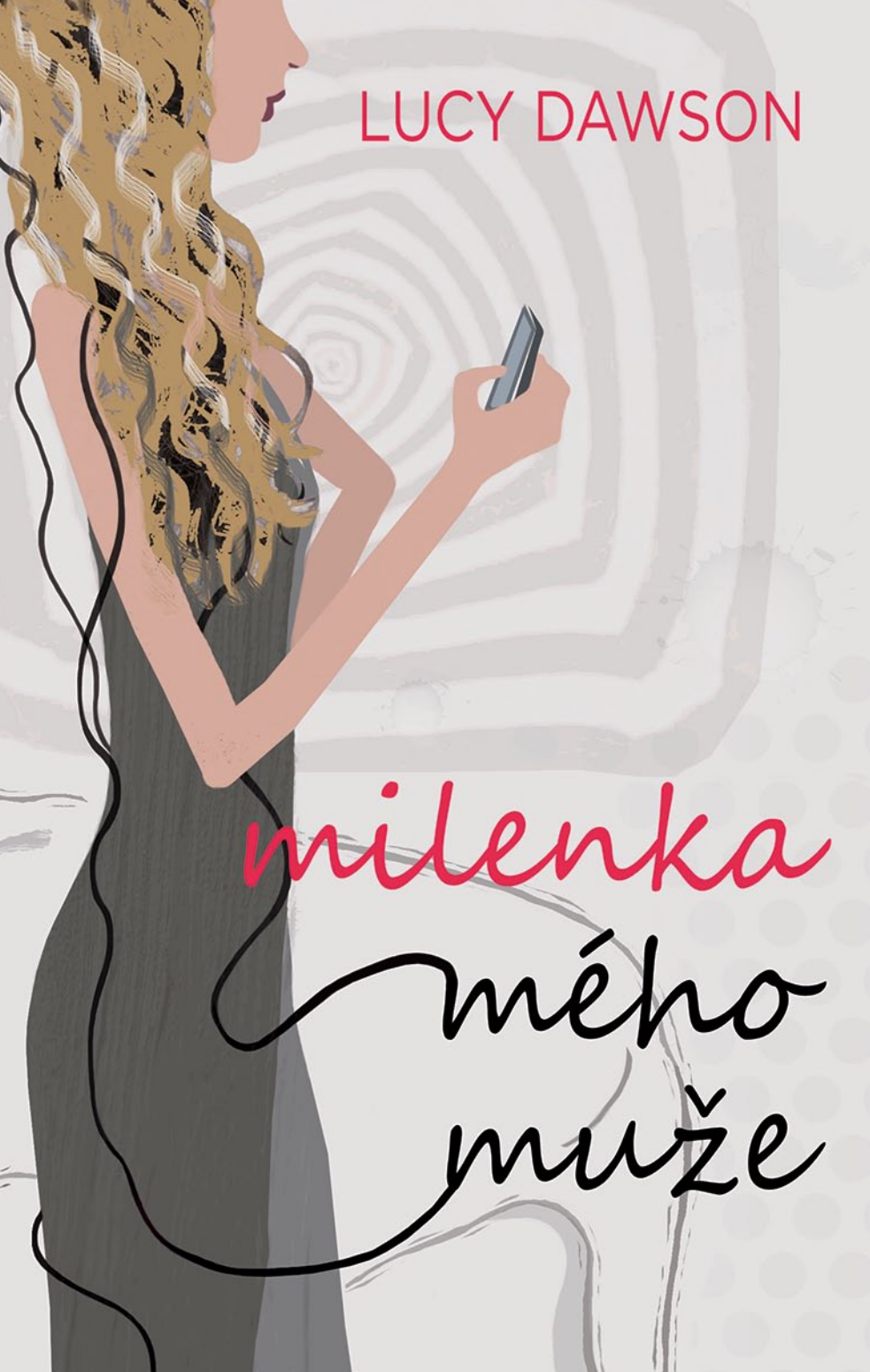

LUCY DAWSON

milénka
mého
muže

LUCY DAWSON

milénka
mého
muže

2014

Copyright © 2008 by Lucy Dawson
Translation © 2014 by Dita Kelbelová
Cover illustration © 2014 by Denisa Jánská
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HIS OTHER LOVER,
vydaného nakladatelstvím Sphere, Londýn 2008,
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Denisa Jánská
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-026-8

Věnováno Camille

Děkuji Sarah Ballardové, Joanne Dickinsonové
a všem z Little, Brown Book Group, rodině, přátelům
a Jamesovi za jejich podporu.

Kapitola první

Než se dostanu zpátky do postele, jsem tak unavená, že nevím, jak si lehnout. Přetáhla jsem se tolik, že mi pokoj trochu plave před očima a mám pocit, jako bych našlapovala po obřích chomáčích vaty. Neslyšně zapluju pod deku k Peteovi, vděčně se ponořím do tepla a konečně zavírám oči. Brečela jsem tak dlouho, že mě pálí, jako bych si je smirkovacím papírem rozedřela do ruda. Bolí mě zevnitř.

Před chvílí jsem se málem přerazila, jak jsem se snažila proplížit do ložnice, aniž bych vzbudila Petea. Přitom jsem zavadila o rám obrazu, který jsme po vloupání ještě nestačili pověsit, a ukopla si malíček o roh postele. Bolestí jsem vyjekla, ale jeho to neprobudilo.

Předtím jsme leželi v posteli a povídali si a pak jsme šli spát... vlastně jen Pete. Divil se, kolik škody stihli zloději nadělat za tak krátkou dobu, nejspíš během několika minut. Nic jsem na to neřekla a on si mé mlčení špatně vyložil. Vzal mě za ruku a stiskl, čímž mě chtěl asi uklidnit a dát mi najevo, že je se mnou. A pak začal chrápat.

Pro mě není tak snadné usnout. Ani teď, i když jsem k smrti vyčerpaná, se nedokážu uvolnit. Nedokážu vypnout.

Sevru víčka trochu křečovitěji a pokouším se hluboce dýchat, soustředěně z hlavy vyháním všechny ohavné myšlenky... Marně. Mozek pracuje o sto šest a bzučí mi v něm jako v úle.

Nakonec to vzdávám a zkouším myslet na něco pěkného a uklidňujícího. Před očima mi naskočí vzpomínka na piknik, který jsme si s mámou a sestrou kdysi udělaly na pláži. Páni, jak byl život v dětství jednoduchý. Myslím na to, jak jsme pobíhaly kolem mámy a smály se a ona nás šťastně pozorovala – ale jakmile se mi vybaví máma, je mi znovu do pláče.

Nejradši bych vstala a zavolala jí, ke všemu se přiznala, aby aspoň někdo věděl, co jsem provedla. Jenže si umím představit její lítost a zděšení, slyším, jak říká: „Ty moje chuděrko... Počkej na mě, hned jsem u tebe,“ a tím by měla po dovolené, kterou potřebuje jako sůl. Víím, že jí nic neřeknu, dneska ani zítra. Stejně bych tím dosáhla leda toho, že by to všechno na jednou začalo být až příliš skutečné.

Stejně mě zítra čeká ještě spousta uklízení. V chodbě se mi do bot zaryly drobné střepy, přestože jsem předtím důkladně vyluxovala.

Když se Pete vrátil z práce a viděl tu spoušť, zůstal jako opářený. Na podobné věci je těžké člověka připravit po telefonu, a to jsem se vážně snažila. Vysvětlila jsem mu, že nevynechali ani jeden pokoj a odvedli velmi důkladnou práci, přesto byl ale viditelně v šoku. Obzvlášť ho zasáhlo, když v obýváku narazil na sošku slona s uraženým klem shozenou na podlahu.

milénka mého muže

„To snad není možné,“ vydechl nevěřicně. „Zničili i Bertu. Hajzlové.“ Dřepl si nad popraskanými obaly od cédéček a přitom do koberce zašlapal kytky z rozbité vázy. „Kdo mohl něco takového udělat? Copak je ani nenapadlo, že všechny ty věci jsou pro někoho důležité, že je v nich spousta vzpomínek?“ Smutně mi Berta ukázal a zeptal se: „Vzpomínáš na toho legračního chlapíka, který ho vyrobil? Na toho, co neměl zuby?“

Nezmohla jsem se na slovo; němě jsem přikývla a říkala si, že se nesmím rozbrečet. Na odpověď jsem si tak či tak netroufala.

Opatrně Berta položil a pomalu zavrtěl hlavou. „Jak může někdo být tak zlomyslný? Prostě to tu bezhlavě rozmlátili. Doufám, že dostanou, co jim patří – šmejdi.“

Stáli jsme uprostřed obýváku a dívali se kolem sebe: na roztřískané rámečky s fotkami, rozervané polštáře, skříňky pootevírané, jejich obsah vyvrhnutý na podlahu jako vnitřnosti. Pak jsme pokračovali do dalších pokojů a Pete vypadal čím dál zdrceněji. V koupelně se po podlaze povalovaly otevřené lahvičky, po dlaždicích se roztékaly loužičky šamponu, stěny a zrcadlo pokrývaly cákance opalovacího krému a ve sprchovém koutu visely girlandy toaletního papíru. V ložnici jsme našli oblečení vyházené na postel, všechny zásuvky obrácené dnem vzhůru, knížky a časopisy poházené všude kolem, obrázky na zdech nakřivo.

„Jak mohli všechno zdemolovat a ani se nepozastavit nad tím, jak tím někomu ublíží?“ ptal se Pete nechápavě.

A v tu chvíli jsem se už rozbrečela. Nemohla jsem si pomoci. Nejdřív jsem se zalkla polykanými slzami a pak mi začaly téct po tvářích. „Ale jdi!“ chlácholil mě Pete, pospíšil si

ke mně, vzal mě do náruče a pevně objal. „Jsou to jen věci. Hlavní je, že jsme oba v pořádku.“

To mě rozplakalo ještě víc. Musel mě držet, utěšovat a kolébat jako děcko, dokud jsem se neuklidnila.

Při vzpomínce na jeho láskyplné objetí mě bolestivě bodne u srdce a ohlížím se na druhou stranu postele, kde spí. Je mezi námi velká mezera, stáhl si k sobě skoro celou deku. Trochu se zachvěju a posunu se blíž k němu. Studenými chodidly se dotknu jeho nohy a on sebou ve spánku trhne, ale když se kolem něj ovinu a schoulím, abych se zahřála, tak se nebrání. Chvilí takhle ležíme a potom se zavrtí a převrátí. Taky se obracím, lehnu si k němu zády, ale on po mně sáhne jako vždycky a přitáhne si mě k sobě. Zapadneme do sebe, Pete si spokojeně vzdychne a znovu tvrdě usne.

Co jsme spolu, vždycky takhle rád usínal. Dalo mi práci si na to zvyknout, ale teď nedokážu zabrat, pokud ho u sebe necítím.

První noc, kdy jsme spali ve společné posteli, jsem se k němu otočila zády, jakmile zhasl. Byla jsem na to zvyklá z jiných vztahů. Pete ale rozsvítil a udiveně se zeptal: „Co to děláš?“

Trochu zmateně jsem odpověděla: „No, jdu spát. Proč? Co máš v plánu ty?“

„Nic. Jen si říkám, proč ses odstěhovala na druhou stranu postele. Smrdím snad, nebo co?“

Celá rudá rozpaky jsem zamumlala: „Ne.“

Pete se srdečně zasmál a pobídl mě: „No tak ať už jsi u mě.“ A tak jsem mu vděčně vklouzla do otevřené náruče a zatetelila se blahem.

A od té doby se to nezměnilo.

milénka mého muže

Nedávno jsem se to pokoušela popsat mladší sestře, která zrovna řešila problémy s muži. Skoro hodinu se mi s pláčem svěřovala, že nechce nic víc než potkat toho, který pro ni bude ten pravý. Copak má tak velké nároky?

„Mám pocit, že to nikdy nepřijde,“ vzlykala, a když jsem ji pohladila po vlasech, spustila nanovo. „Vždyť je mi už dvadvacet! Nemůžu si pořád vybírat špatně, dochází mi čas! Za chvíli se celá rozteču a *nikdo* už mě nebude chtít.“ Jejím výlevu jsem nevěnovala pozornost a místo toho jsem vymýšlela, jak ji povzbudit. Nakonec, její kluci se mi vždycky zdáli moc milí a vlastně jsem se pokaždé divila, co se pokazilo.

„No, mohla bys třeba...“, začala jsem opatrně.

„Hlavně mi nerad, abych zůstala s Jackem! Opovaž se!“ Prudce se narovнала a střelila po mě varovným pohledem. „Nerozumíš tomu. Nemůžu prostě chodit s někým, kdo nechápe, *proč* tohle dělám.“

„Je to přece jen velká změna, Clare,“ namítla jsem mírně a podala jí další kapesník. „Musíš přiznat, že není moc lidí, kteří by odešli z právnické fakulty, aby se vrhli na... na vyučování salsy.“ Kousla jsem se do tváře, abych se neusmála. Vážně to nebylo k smíchu; kvůli studiu se zadlužila až po uši.

Mávla kapesníčkem a uraženě zalovila v sáčku s bonbóny, načež si strčila do pusy čtyři najednou.

„Nesnáším je,“ durdila se. „Už je nekupuj.“

„Ale je to zábava... Nikdy nevíš, jestli si vytáhneš kávovou příchuť, nebo karamelovou...“

Protočila panenky. „Jsem tak napnutá, že mi asi rupnou kšandy. Ale zpátky ke mně a k Jackovi. Nechápu, co je na tom špatného, když... když chci mít ze života víc. Trochu se porozhlédnout a –“

„Pokud si vzpomínám, Clare,“ skočila jsem jí do řeči, „*nezakazoval* ti, abys učila tango...“

„*Salsu!*“ vybuchla s plnou pusou. „Je to *salsa*, do prdele! Žádný tango! To jsou dvě úplně odlišný věci!“

„Nezakazoval ti učit salsu,“ pokračovala jsem trpělivě, „jenom řekl, že neví, proč chceš zrovna tohle, ale jestli ti na tom záleží, tak je to důležité i pro něj.“

„Přesně!“ V očích se jí blýsklo. „Copak nevidíš, co je na tom špatně?“

Zaváhala jsem: po pravdě jsem neměla tušení.

„Pokud chlap nechápe, *proč* něco chci dělat, pokud mě *dokonale* nezná a nejsme na *stejně* vlně, tak jaký to má význam?“

V duchu jsem si povzdechla, s pocitem, jako by mi na jednu táhlo na stovku. Má se co učit. V tu chvíli přicupitala Gloria, štěně, které jsme si s Petem pořídili. Vzala jsem ji do náruče a šimrala na bříšku.

„Jak jsi *ty* poznala, že Pete je ten pravý?“ vyhrkla na mě Clare.

Pokřčila jsem rameny. „Zkrátka jsem to věděla. A v tom to je, jednoduše to víš. Až to přijde, určitě to poznáš.“

Dopáleně se na mě podívala. „Nemusíš mě poučovat.“ Pak na chvíli zmlkla a zírala do prázdna, než nejistě dodala: „Ale co jsi zkrátka věděla? Nechápu to.“

S povzdechem jsem se zamyslela. „Dobře spolu vycházíme.“

„Já vycházím se svým šéfem v restauraci, ale spát s ním nechci. Už ne.“

Když jsem k ní polekaně vzhledla, vykulila na mě oči. „To byl vtip. Ale vážně, co tě na Peteovi přitahovalo? Neříkám,

milénka mého muže

že není kus nebo tak, ale co ti na něm připadalo jiný než na ostatních?“

„Jeho smích a úsměv,“ odpověděla jsem bez váhání.

Clare se zatvářila otráveně. „Ježíši, to je klišé. Potřebuju se ještě napít.“ S tím se zvedla a šinula se do kuchyně.

Ale je to pravda: když jsme se s Petem poznali, jednou z prvních věcí, které mě na něm zaujaly, bylo to nadšení, jaké z něj vyzařovalo. Měl jiskru v očích a byl plný elánu, chuti do života. Poprvé jsem si ho všimla ve skupince přátel v jedné hlučné, nacpané hospodě. Vyprávěl jim nějakou historku a oni mu viseli na rtech, nedočkaví na pointu. Když přišla, všichni včetně něj, vybuchli smíchy a on se na ně spokojeně zubil od ucha k uchu. Očividně ho bavilo rozesmávat lidi, a to mi připadalo, no, zkrátka roztomilé. Pak zvedl oči a zachytil můj pohled a já zčervenala a sklopila zrak. Ve flirtování jsem vždycky byla nemožná. Nicméně za chvíli se objevil u baru, kde jsem seděla na barové stoličce a snažila se vypadat neodolatelně, i když jsem měla co dělat, abych nespadla, a zeptal se mě, jestli na mě zabírají otřepané fráze.

„Patříte k ženám,“ uvažoval, jako by se jednalo o skutečně závažnou otázku, „které ocení i tu nejbanálnější frázi a zasmějí se, nebo jste radši, když vás muž zdvořile pozve na drink?“

To záleží na tom, jakou banální frázi si vybere, řekla jsem mu (měla jsem trochu upito – proto jsem taky zůstávala sedět). Jaké mi může nabídnout?

Okamžitě tu narážku pochopil, přitáhl si stoličku a zeptal se, jestli by mohl začít třeba prohlášením, jaké mě dnes večer potkalo štěstí. Upozornila jsem ho, že pokud muž vyrukuje s *tímhle*, pak většinou není tou šťastnou *ona*, ale on, a že na

sebe právě prozradil, že stojí jen o pobavení na jednu noc – kromě jiného nejspíš proto, že už si v posteli delší dobu neužil. (Střízlivá bych tohle nikdy nevypustila z pusy. Nikdy.)

S úsměvem odpověděl, že dál vysvětlovat nemusím. A co třeba rekvizity? Mohl by si obstarat kostku ledu a pokusit se do ní trefit, aby led rozbil.

To by bylo dokonalé, souhlasila jsem, kdyby byl George Clooney a seděli jsme ve Sky baru v L.A., ovšem poněkud směšné tady u Jiřího a draka, když venku fouká a skoro mrzne.

Hmm, přikyvoval. A co takhle něco přímějšího? Něco ve stylu „Nebudeme ztrácet čas dlouhým tlacháním, zvedneme se a *hned teď* odsud vypadneme, co ty na to, kotě...“ To není špatné, dumala jsem, až na to, že by klidně mohl být sériový vrah. Kromě toho jsem se domnívala, že muž, který se neobtěžuje s konverzací, si pravděpodobně nedá práci ani s předehrou – takže děkuji, ale nemám zájem. Vzpomínám si, že se usmál a řekl, že ho ani nenapadlo, že sex je už takhle brzy ve hře, a jestli jsem někdy nezkoušela pro změnu dělat drahoty.

V tu chvíli u mě málem skončil. Nebýt opilá, tak se urázím nebo znervózním, že si povídám o sexu s úplně cizím mužem, jenže ani jedno se nestalo. Naopak jsem se skvěle bavila. Neměl by v repertoáru něco vtipnějšího? dobírala jsem si ho.

„Udělej mi radost, řekni mi, že jsi ze Švédska, nemáš přítele, ale zato stejně pěknou sestru,“ pokusil se. Otrásla jsem se; ani náhodou. Jestli nic humornějšího nesvede, snad by měl vsadit na romantiku.

Chvíli nad tím uvažoval a pak vážně pronesl: „Jsi dívka, k jaké bych se rád vracel domů.“ To mě rozesmálo. Nic ve zlém, ale od života si slibuju víc než jen to, že budu sedět

milénka mého muže

doma nad pletením a čekat na manžílka, až se vrátí ze šichty a budu mu moct naservírovat domácí sekanou.

Sakra, ulevil si a zatvářil se zkroušeně, dochází mu mu-nice. „A co takhle prostě a jednoduše: Můžu tě políbit?“, pokračoval, protože je to prý pravda, vážně by mě rád políbil.

Po očku jsem se podívala na jeho usměvavou tvář, rozzá-řené, milé hnědé oči s vráskami v koutcích, které prozrazo-valy, že se rád směje, a malinko jsem roztála. Potom jsem se znovu zasmála, tentokrát trochu nejistě, protože se v jednu chvíli zdálo, jako by všechno ostatní ztichlo a ustoupilo do pozadí, jako bychom si oba uvědomili, že mezi námi něco vzniká... a neochvějně jsem prohlásila, že tohle by nikdy ne-zabralo. Panebože, copak vypadám jako holka, která se po barech líbá s kdekým? Jasně že ne. A stejně to byla pěkně la-ciná hláška, na tu by se žádná nechýtila. Rozhodně ne.

Jenže já jsem se chýtila. Než večer skončil, dal mi své číslo a prosil mě, ať mu určitě zavolám, protože by si na mně chtěl vyzkoušet fráze pro první rande. Čistě v zájmu svého prů-zkumu, samozřejmě.

Počkala jsem celé tři dny, než jsem se ozvala, a další dva dny nato jsem seděla naproti němu v restauraci s jídelním lístkem v ruce a lámala si hlavu nad něčím vtipným a zábav-ným, co bych mohla říct.

„Tuhle část nesnáším,“ svěřil se mi. „Měl bych tě varo-vat, že se nejspíš pokusím zahájit konverzaci něčím, co ze mě udělá úplného idiota, a ty budeš sedět a rozhlížet se, kde jsou záchody, nebo uvažovat, jestli bys nemohla utéct ok-nem.“

To mě trochu uklidnilo. Ujistila jsem ho, že si určitě po-vede skvěle. Vždyť si nakonec přichystal všechny ty hlášky

na první rande, ne? S trochu rozpačitým výrazem se přiznal, že nic zvláštního nevymyslel a může mi nabídnout nanejvýš: „Moc ti to sluší“, nebo „Tak mi pověz něco o sobě.“

Shodli jsme se, že ač to není nijak originální, nic se tím ani nepokazí. Dalších dvacet minut jsme se bavili vymyšlením vět, které by na prvním rande *nikdy* zaznít neměly, například: „Doufám, že ti tu chutná. Se svou bývalkou jsem tu jedl pořád.“ „Je mi to vážně trapné, ale nepamatuju si, jak se jmenuješ.“ nebo „Docela ses vyfintila, na to, že jdeme na párek v rohlíku.“

Byli jsme v nejlepším a Pete právě pronášel: „Nebo co třeba: ‚Varuju tě předem. To v mých kalhotách není zrovna macek!‘“, když se u nás objevil číšník.

Nastalo ticho, které se táhlo snad donekonečna. Pak si číšník odkašlal v chabém pokusu zamaskovat smích, věnoval mi účastný pohled, zapsal si naši objednávku a namířil si to zpátky do kuchyně, aby všem vylíčil, jak ten chlap u stolu číslo deset právě sdělil své přítelkyni, že má malou výbavu.

Jeden z nás musel promluvit a prolomit tuhle strašnou společenskou noční můru, ve kterou se naše rande ničeho nic proměnilo, takže jakmile jsem se vzpamatovala, souhlasila jsem, že to asi vážně není to nejlepší téma, jakým okořenit první rande. Už jen proto, že tím muž dává najevo, jak si představuje jeho zakončení. Což je samozřejmě omyl.

Pete vypadal zděšeně. „Panebože, tak jsem to nemyslel,“ vyhrkl, znechucený sám sebou, a zrudl až po kořínky vlasů. „Nechtěl jsem tím říct, že očekávám... Ale kdybys chtěla, tak bych... No nic. A není to pravda,“ dodal rychle. „S tou velikostí. Je v pohodě... To jen kdyby sis nebyla jistá, jestli... je k něčemu dobrý. Sakra, pořád melu... Nemůžu uvěřit, co

milénka mého muže

jsem právě řekl!“ Zarazil se, dlouze vydechl a pak se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Já *nemůžu* uvěřit, že jsem to řekl. Jeden by myslel, že mi mozek vypne pusu nebo tak, ale ne, pořád to ze mě padá...”

Znovu se pořádně nadechl. „Mohli bychom předstírat, že jsem nic z toho vůbec neřekl, a místo toho bys mi třeba pověděla něco o sobě?“

Když jsem překonala prvotní šok a potlačila nutkání zběsile vystřelit ze dveří (možná jsem byla jen zvědavá, jestli se mu podaří zachránit večer po tom šíleném záchvatu Touretteova syndromu), nakonec jsme si schůzku překvapivě užili. Zeptal se, jestli bychom se mohli vidět znovu, a já bez váhání přikývla.

Pak to začalo. Tu a tam večer strávený společně, klidná procházka za městem v horkém letním odpoledni, jen my dva a nesmělé vzájemné oťukávání, až došlo i na povídání o tom, jak si představujeme budoucnost. Když se mi nejistě svěřil, že si jako mladý kluk vždycky představoval, jak se ožení a bude mít děti, řekla jsem mu, že i já jsem vždycky toužila po dětech, s tím pravým... Ztichli jsme, podívali se na sebe a usmáli a já se najednou cítila tak lehce, že bych létala. Bylo to, jako bychom si v tu chvíli vyměnili tichý slib. Od té chvíle jsem věděla, že jsem jeho, a to mě ještě ani nepolíbil.

Postupem času jsme se sblížovali čím dál víc... Mluvili jsme spolu i několikrát denně a nikdy nám nedošla témata k hovoru. Neustále jsem se s ním smála, a když mi dal poprvé pusu, byl to ten nejsladší polibek na světě. Chtěla jsem s ním trávit každou volnou chvíli. Srdce se mi rozbušilo pokaždé, když jsem zaslechla zvuk jeho auta před svým bytem... Bylo to zkrátka dokonalé a já se do něj zamilovala až po uši.

První společné léto jsme strávili projíždkami po venkově a obědy v místních hospodách. Jednou, pozdě odpoledne, když už slunce začínalo klesat, jsme při zpáteční cestě zastavili na pláži a on do písku napsal „Miluju tě“. Pak to zakřičel z plných plic a poplašil upovídané racky, kteří nám kroužili nad hlavou. Rozesmála jsem se na celé kolo a vrhla se mu kolem krku tak prudce, až jsme oba spadli na zem. Připadala jsem si jako ve filmu – obklopená dokonalým štěstím.

A tohle Clare ještě nezažila – tím jsem si byla jistá. Netušila, jaké to je: vědět, že lepší už to nikdy nebude. Že můžete přestat hledat, že s tímhle mužem už zůstanete.

Clare se mezitím docourala zpátky s další lahví vína v ruce a našla mě s přihloupkým úsměvem na tváři.

„To snad ne, ty na něj zrovna myslíš, vid? Na pana dokonalého.“

Zasmála jsem se. „Někdy z něj ale doslova šílím. To přece víš.“

„A právě tohle nechápu!“ Pustila se do zápasu s korkovou zátkou. „Jakmile mi někdo začne lézt na nervy, tak mizím.“

„Pete mi neleze na nervy. No, někdy ano, ale já to neřeším a netrávím celé dny přemýšlením, co s tím. Když udělá nějakou pitomost, někdy to ignoruju, protože to nestojí za dohadování, jindy ne a pohádáme se, ale nakonec se jeden z nás zeptá: ‚Nedáš si čaj?‘ a je po všem. O tom je opravdový vztah.“

Clare nakrčila nos. „To zní fakt lákavě. Budu se muset mrknout do diáře, jestli to vmáčknu někam mezi divoké roky na škole a pohřeb... No, zdá se, že mám plno. Smůla.“

To mě trochu popíchlo. Postrčila jsem Glorii z klína a netrpělivě jsem vzala Clare lahev z ruky. „Podívej, skutečná lás-

milénka mého muže

ka – *pravá* láska – znamená mnohem víc než růže, svíčky a přání na Valentýna.“

Clare si vydatně lokla vína a vratce postavila skleničku na stůl. „Znamená to, že ho budu milovat, i když po něm posté uklidím kalhoty pohozené někde na zemi? Na to kašlu... Já chci vášně, vzrušení, dobrodružství. To přece není zas tolik.“ Nasadila bojovný, odhodlaný výraz.

„Ne, to není.“ Natáhla jsem se a jemně jí z ruky vzala lahev, které se znovu chopila. „Ale všechny tyhle věci postupně ustoupí něčemu mnohem hlubšímu a trvalejšímu. Nikdo není bez chyby, každý vztah vyžaduje spoustu práce, a jakmile narazíš na člověka, kterého opravdu, z celého srdce miluješ, je jedno, jestli nechápe, proč se chceš do něčeho pustit. Úplně stačí, že tvé rozhodnutí podpoří i *přesto*, že mu nerozumí.“

~

Poslouchám, jak Pete vedle mě oddechuje, pravidelně a klidně, myslím na to, co jsem řekla Clare, a vím, že je to pravda. Miluju ho nade vše.

Ale nemůžu mu říct, co jsem provedla.

Před dvanácti hodinami, potom, co odešel na jednání, jsem se prohnala všemi pokoji v našem domě jako uragán, v rukou jsem držela jednu z jeho golfových holí tak křečovitě, až mi zbělely prsty. Přes vlastní řev jsem skoro neslyšela tříštění skla a praskání plastových obalů; rámečky, sošky, Berta a všechno ostatní jsem smetla z polic a stolků a rozmílala na kousky. Třískala jsem věcmi o zeď, roztrhala všechno, co mi přišlo pod ruku, převracela židle, rozkopala hromádky

dévédéček. Když jsem skončila a celá udýchaná se jako žok sesula na podlahu, cítila jsem se k smrti vyčerpaná.

Pete se nikdy nesmí dozvědět, že jsem si to vykradení bytu vymyslela. Zítra dám všechno do pořádku. Vím, jak z téhle bryndy ven. *Všechno* bude fajn. Musí.

S touhle myšlenkou se moje tělo konečně uvolňuje a já pomalu usínám.